

«Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπιστὰρχει τῆς Κωνσταντινουπόλεως;»

Αγαπητὴ μου κ. Τραμπούλη,

Διάβασα τὶς σημειώσεις σας, ἐπὶ τῆς ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς μου πρὸς τὸν π. Λαυρέντιο Γρατσία καὶ θέλω νὰ ἀπαντήσω στὰ σχόλιά σας.

Σὰς εὐγνωμονῶ γιὰ τὸ ἔργο σας ὡς Διευθυντοῦ τοῦ Ὁρθόδοξου Τύπου καὶ σὰς εὐχαριστοῦ ὡς φίλο καὶ Ἀδελφὸ ἐν Χριστῷ. Συμμερίζομαι τὴν ἀγωνία σας γιὰ τὴν κα-

τάσταση στὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ καταλαβαίνω τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζετε ὡς ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ Ο.Τ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ διαφωνήσω σὲ ὁρισμένα σημεία τῶν σχολίων σας.

Τὸν π. Λαυρέντιο Γρατσία δὲν τὸν γνωρίζω προσωπικὰ καὶ δὲν ἔχω κατὰ προσωπικὸ ἐναντίον του. Ὅ,τι ἔγραψα στὴν ἐπιστολή μου ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς Κληρι-

τοῦ Σεβ. Ἀσκάλωνος Νικηφόρου

κοὺς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐαυτοῦ μου. Σὰς ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τυχόν ἀστοχίες μου στὰ γραφόμενά μου καὶ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ ἐπανορθώσω δημοσίως γιὰ τυχόν λάθη μου.

Γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ θὰ θέλατε νὰ δημοσιεύσετε τὶς ἀπαντήσεις μου πρὸς τὰ

σχόλιά σας, τὰ γράφω ξεχωριστὰ.

Καὶ πάλι σὰς διαβεβαιῶ γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ μου καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἐσὰς καὶ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Ο.Τ., γιὰ τὴν ἀνεκτίμητη προσφορὰ σας στὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅσα

συμβαίνουν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ
Ὁ Ἀσκάλωνος Νικηφόρος

κ. Διευθυντά

Τὸν π. Λαυρέντιο Γρατσία δὲν τὸν γνωρίζω προσωπικὰ καὶ δὲν ἔχω κατὰ προσωπικὸ ἐναντίον του. Ὅ,τι ἔγραψα ἰσχύει

γιὰ ὅλους τοὺς Κληρικούς συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐαυτοῦ μου. Τὸ γεγονός ὅτι εἶναι πνευματικὸ τέκνο τοῦ μακαριστοῦ, ἀγωνιστοῦ Ἐπισκόπου Κανιῶτης, κατὰ τὴν γνώμη μου, δὲν τὸν ἡμεῖς διατε-
ρα, ὅπως δὲν ἡμεῖς καὶ τὸν ἀπελθόντα Μητροπολίτη Φλωρίνης, ἐπίσης πνευματικὸ τέκνο τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Κανιῶτης, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πνευ-
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΞ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε...;»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μαπκὰ τέκνα τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου, τὰ ὁποῖα δὲν τιμοῦν τὴν μνήμη του ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα του. Δὲν τὸν τιμᾷ ἰδιαίτερα καὶ τὸ γεγονός ὅτι εἶναι καὶ πνευματικὸς ἀδελφὸς τοῦ μακαριστοῦ π. Χρυσοστόμου Πήχου, γιὰ τὸν ἴδιον λόγο.

Γράφετε ὅτι ὁ π. Λαυρέντιος, ὅπως καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος ἀγωνιοῦν καὶ πονοῦν νὰ βλέπουν «τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ νὰ καίγεται ἀπὸ χίλιες μεριές». Πολλοὶ βλέπουν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ καίγεται, ἀλλὰ δὲν κάνουν τίποτα, γιὰ νὰ σβήσουν τὶς φωτιές. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν κάνουν τίποτα αὐτοὶ ποὺ «ἀγωνιοῦν καὶ πονοῦν», τότε ποῖος θὰ τὸ κάνει; Θὰ πρέπει νὰ πάρουν θέση, καὶ μάλιστα σήμε-
ρα, ὄχι αὔριο, γιὰτὶ «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Ἡ μήπως θὰ πάρουν θέση αὔριο; Εἶναι σίγουροι ὅτι θὰ ζοῦν αὔριο; Ἰδιαίτερα περίμενα ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος νὰ ἀποτειχισθῇ πρὸ πολλοῦ καὶ μαζὶ του καὶ ὅλοι ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὁ Ἀρχιεπιστὰρχει τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν, ἔχουν ξεφύγει ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γράφετε ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἀποτειχισθέντες δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων (ἀλήθεια; ἀλλὰ δὲν μᾶς λένε ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος δρόμος;), καὶ ὅτι «κηδόμεθα τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ σκεπτόμεθα μετὰ τρόμου τὰς ἐξελίξεις καὶ τὰς καταλήξεις τῶν ἀποτειχίσεων». Τὸ Εὐαγγέλιο καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέγουν ὅτι εἶναι καλύτερος ὁ πόλεμος ἀπὸ μιὰ τέτοια εἰρήνη. «Πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη!» (Λουκ. ἰβ' 49).

Γράφετε: «Δὲν μᾶς προβληματίζει ὁ τρόπος ποὺ ἐξε-
λίσσεται ἡ ἀποτειχίσις, τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ πατέρες ἀδυνατοῦν νὰ ἔλθουν εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν;» Ὡραία δικαιολογία. Ἀφοῦ οἱ ἄλλοι, (πόσοι; 5, 100, ὅλοι;) δὲν συμφωνοῦν, καὶ ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα. «Ἐγὼ θὰ βγάλω τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα;» Ἡ ἀποτειχίσις εἶναι θέμα προσωπικόν, γιὰτὶ ὁ καθένας μας θὰ δώσῃ λόγο γιὰ τὸν ἐαυτὸ του, ὄχι γιὰ τοὺς ἄλλους.

Γράφετε: «Πῶς προχωροῦν εἰς ἀποτειχίσιν, ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι βαθειὰ ἀκατήχητος ὑπαιτιότητι πρωτίστως τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ δευτερευόντως τοῦ ἰδίου τοῦ λαοῦ;» Πολὺ ὠραία δικαιολογία!!! Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, φταίει ποὺ εἶναι ἀκατήχητος. Ἐμεῖς δὲν φέρουμε καμμιὰ ἐαυθύνῃ!!! Φοβοῦμαστε, λοιπόν, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀκατήχητος ὢν, θὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν τύχη μας, ἐὰν ἀποτειχιστοῦμε, καὶ τότε τί θὰ κάνουμε; Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ποῖος φταίει γι' αὐτό;

Γράφετε ὅτι κανεὶς Ἐπίσκοπος δὲν ἀποτειχίζεται. Μὰ αὐτοὶ μᾶς ὁδήγησαν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε, καὶ ὥς τοὺς ἀφήσουμε στὸ ἔλεος τοῦ Βαρθολομαίου καὶ τοῦ κάθε «Βαρθολομαίου», ποὺ θὰ προκύψῃ στὸ μέλλον. Ἡ μᾶλλον, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ στὸν Θεὸ θὰ κληθοῦν νὰ ἀπολογηθοῦν καὶ ὄχι στὸν Νέο Πάπα τῆς Ἀνατολῆς.

Διερωτᾶσθε ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ πρωτοστατήσουν οἱ ἐκ τῶν Μοναχῶν Κληρικοί. Γιατὶ ὄχι; Αὐτοὶ δὲν εἶναι Χριστιανοί; Δὲν εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν (ὑποτίθεται) ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς των;

Τέλος, διερωτᾶσθε ἐὰν «οἱ ἀποτειχισθέντες πατέρες πιστεύουν ὅτι ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι (καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοί) βρίσκονται εἰς πλάνην καὶ μόνον αὐτοὶ διασώζουν τὴν ἀλήθεια;» Τὸ καλὸ ποὺ τοὺς θέλω, νὰ εἶναι σίγουροι 100% ὅτι βρίσκονται μὲ τὴν ἀλήθεια, (πράγμα ποὺ εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ τὸ γνωρίζουν, ἐὰν πιστεύουν αὐτὸ ποὺ μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ὄχι αὐτὰ ποὺ μᾶς διδάσκουν ὁ Ἀρχιεπιστὰρχει τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν στὸν δρόμο τῆς ἀπωλείας ποὺ βαδίζει ὁ ἴδιος.

Ἐὰν ἀποτειχιζόμασταν ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ἐκτὸς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν «Λυκοποιμένων» ποὺ ἀνέλαβαν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὸν Παράδεισο, δὲν θὰ φτάναμε ποτὲ στὸ σημερινὸ χάλι. Δυστυχῶς, γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους, ἀδιαφορήσαμε, καὶ τώρα δὲν ξέρουμε πῶς νὰ συμμαζέψουμε τὰ χάλια μας. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ ὅλους μας.

Γράφετε ἐπίσης ὅτι «ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης διατε-
ράχθη λόγῳ τῆς ἀποτειχίσεως σεβαστῶν καὶ ἀγωνιστῶν πατέρων!!!

Ἵστε, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης διαταράσσεται κάθε φορὰ ποὺ ἓνας «σεβαστὸς καὶ ἀγωνιστὴς πατέρας (φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ συμπεριλαμβάνει ὅλους τοὺς Χριστιανούς, πατέρες, μητέρες, ἀδελφοὺς καὶ τέκνα, Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς), ἀποτειχίζεται γιὰ λόγους πίστεως.

Ἵστε, λοιπόν, δὲν πρέπει, σὲ καμμιὰ περίπτωση, (ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ ἀποτοιχίζεται κανεὶς γιὰ λόγους πίστεως), κανένας Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ «ἀποτειχίζεται» ἀπὸ κάποιον ἢ κάποιους οἱ ὁποῖοι «...μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιρίστασθαι· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκρητος.» (Τίτον, 3, 9-11).

Τὸ πρῶτο ἐρώτημα εἶναι: Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπιστὰρχει τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν;

Δεύτερον: Ἐὰν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε, πόσοι πρέπει νὰ «μαζευτοῦμε, νὰ συμφωνήσουμε, τέλος πάντων» γιὰ κάτι τέτοιο; ὅλοι μᾶς; Ἕνας; Πέντε; Δέκα; Χίλιοι; Πόσοι;

Ἡ μήπως θὰ πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ γίνῃ Σύνοδος καὶ νὰ ἀποφασίσῃ; Ὁ Ἀπόστολος λέει: παραιτοῦ. Δὲν λέει: Συγκάλεσε Σύνοδο γιὰ νὰ ἀποφασίσετε τί πρέπει νὰ κάνετε. Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ Ο.Τ. στὸ παρελθόν, καὶ νὰ ἤθελε κάποιος νὰ ζητήσῃ τὴν σύγκλησιν Συνόδου γιὰ νὰ συζητήσῃ τὸ θέμα αὐτό, ξέρουμε ὅτι σήμε-
ρα δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο, ὅταν οἱ πολλοὶ λένε, λανθασμένα, ὅτι ὁ Νέος Πάπας τῆς Ἀνατολῆς δὲν θὰ ἐπέτρεπε κάτι τέτοιο.

Τέλος, νομίζω ὅτι ἡ ἀποτειχίσις εἶναι θέμα προσωπικόν καὶ πρέπει νὰ ἐνθαρρύνουμε ὅλους τοὺς Πιστοὺς, Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς, νὰ τολμήσουν νὰ δηλώσουν τὴν ἀποτειχισί-
σιν τους ἀπὸ τοὺς προδότες τῆς πίστεώς μας.

Θὰ ἤθελα νὰ γράψω πολλὰ γιὰ τὸ θέμα αὐτό ἀλλὰ προτιμῶ νὰ συναντηθοῦμε γιὰ νὰ συζητήσουμε γιὰ τὸ θέμα αὐτό.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὸ πρόσωπό σας.

Ὁ Ἀσκάλωνος Νικηφόρος